

ದು ರಾಚುವ ಇರುಚಲಿಗೆ ಗದಗುಟ್ಟುತ್ತಾ ದೀಪದ ಬೆಳಕಲ್ಲಿ ಮಳೆಯನ್ನು ದಾದ ಹೊಳೆಯ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಅಂದಾಜಿಸುತ್ತಾ... “ಛೇ! ಹೊಳೆ ಹೊರಟು ಬಿಡಬೇಕಿತ್ತು” ಎಂದು ನೂರನೆಯ ಬಾರಿ ಅನಿಸಿತ್ತು. ಅವನು ಮಾಡಿದ್ದ. ಆಗ ತನ್ನ ಫೋನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. “ಶಾರೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಒಂಬತ್ತೂವರೆ ಯೋಳಿಗೆ ನಾನು ಶ್ರೀನಿವಾಸಪುರದ ಸೇತುವೆಯಂಚಲ್ಲಿ ಮೃನೆಯಿಂದ ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷ ನಡೆದರೆ ಸೇತುವೆ. ಅದನ್ನು ದಾಟಲು ಬರುವಾಗ ಏನೂ ತರಬೇಡ. ಯಾವ ಒಡವೆ ವಸ್ತ್ರಗಳೂ ಬೇಡ. ಸಾಕು. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಯ ನಮಗಿನ್ನು ಸಿಗಲಾರದು. ನೀನು ಬಿಡೋಣ, ಕಾರು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮೂರುವರೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ದೆಹಲಿಗೆ ವಿಮಾನ. ಕೇವಲ ಎರಡೂವರೆ ತಾಸಲ್ಲಿಯೆ. ಏರ್‌ಪೋರ್ಟಿನಿಂದ ನನ್ನ ಮನೆ ಬಹಳೇನೂ ದೂರವಿಲ್ಲ. ಬರುತ್ತೀಯೆ. ಖಾತ್ರಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆಂದಿದ್ದಳು. ಊರೂರು ತಿರುಗುವ ಅಲೆಮಾರಿ ವ ಮಕ್ಕಳು. ಇದೇ ಹೇಮಾವತಿ ಹೊಳೆ. ಇದೇ ಗದ್ದೆ, ಹೊಲ್ಲೆ, ತೋಟ... ನೆ. ಹಜಾರದ ತೂಗುಮಣಿ. ಕೆಂಪು ಗಾರೆ ನೆಲ. ಮನೆಯಂಗಳದ ಮಲ್ಲಿಗೆ. ಎಲ್ಲವೂ ಚೆನ್ನವೇ. ಆದರೆ ಯಾವುದೂ ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನದನ್ನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯ ಉಸ್ತುವಾರಿ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿರುವ ಪರಿಚಾರಕಿ... ಯಾವ ಸೇತುವೆ ಎನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಗಂಡನೆಂಬ ಗೆಳೆಯನಾಗಲಿಲ್ಲ, ಒಲವಾಗಲಿಲ್ಲ, ಯೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಏಕತಾನತೆಗೆ ಉರಿಯುವ ಒಂದಿಷ್ಟು ಮಾತುಕತೆ, ಪ್ರೀತಿ ಜಗಳವಾದರೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಯಾರೂ ಒಂದರೆಚಣವೂ ಸಿದ ವ್ಯಕ್ತದಡಿಯಂತೆ... ಯಾವ ಮಗುವೂ ಕೀಳದೆ, ಕಲ್ಲೆಸೆದು ಕೆಡವದ ... ಯಾವ ಹೆಣ್ಣೂ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದ ಏಕಸಿತ ಸುಗಂಧ ಕುಸುಮಗಳ ವ್ಯರ್ಥ... ಎಲ್ಲವೂ ವ್ಯರ್ಥ...

ಯು ಫೋನ್ ಮಾಡದೇ ಇದ್ದರೆ ಅವಳೊಳಗೆ ಯಾವ ಕನಸುಗಳೂ ನೂ ಈ ಊರಿನವನೇ. ಪ್ರತಿ ವರುಷವೂ ಊರ ತೇರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಒಹು ಎಂದಲೂ ಅವಳ ಗೆಳೆಯನವನು. ಮೋಣಕಾಲುಧ್ವನಿ ನಿರರುತ್ತಿದ್ದ ಬೇಸಗೆಯ ರೂ ಒಪ್ಪೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೊಳೆ ಹಾದದ್ದಿದೆ. ಅವರೂರ ಹೊಳೆಗೆ ಸೇತುವೆಯೇ ಎವೆ ಬಂದ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಇಬ್ಬರ ಕಣ್ಣುಗಳ ಸಾಕ್ಷಿಯಿದೆ. ‘ಛೇ ಎಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಈ ರ್ವೇಕೆ ಅವನು ಆಯ್ದುಕೊಂಡ’ ಎಂದು ದೀರ್ಘ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟಳು ಶಾರದೆ. ದಡಕ್ಕೆಂಬ ಶಬ್ದ. ಓಹ್! ಸೇತುವೆ ಕುಸಿದಿರಬೇಕು. ಸೇತುವೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ಳಪ ಕಾಮಗಾರಿಯ ಕುರಿತು ಊರ ತುಂಬ ಮಾತು ಹರಿದಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಸೇತುವೆಯ ಮೇಲಾಡಿದರೆ ಅದು ಉಳಿಯುವ ಸಂಭವವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತ್ತು. ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗಿದಳು. ಹಜಾರದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಪದ್ಮ ಧಡ್ಡನೇ ಬಾಗಿಲು ದೂಡಿ ಅವಳ ಮಂಚದ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ನಿಂತು, “ಶಾರದೆ ಸೇತುವೆ ಎಂದಳು ಅಳುಬುರುಕು ದನಿಯಲ್ಲಿ. ಸೇತುವೆ ಒಡೆದರೆ ತಮಗಿರುವ ಏಕೈಕ ಹೊಳೆಯಾಚೆಗಿರುವ ನರಸೀಪುರದ ಪೇಟೆಯೊಡನೆ, ಅಲ್ಲಿಯ ಶಾಲೆ,